

Kirje Suomesta
Tampereella 18 p. Toukokuuta
Vuona 1902

Rakkaat Veljet ja Apostolit ja vanhimmat ja kaikki saarnaavaiset miehet ja palvelevaiset vaimot, Esikoisten seurakunnan helmassa ja hengen yhteydessä, siellä Ruotsin Lapin maalla. — Jumalan armo ja rauha, vapahtajamme Jesuksen veristen haavain katselemisen kautta virvoittakoon ja vahvistakoon teidän Sielujanne voitolla pysymään kaikkina aikoina ja kaikkea vihollisen voimaa vastaan, viimeiseen sotan loppuun asti Amen.

Me Tampereen kristityt, kaikki yksimielisesti, tervehtimme teitä kaikkia, täytellisellä sydämen rakkautella. Waan emme osaa ja ymmärrä, niin kiittää teitä, kuin tulisi, siitä suuresta armo lahjasta, jonka olette meille tehneet; — että läheditte rakkaat ja kalliit ja uskolliset työn tekiät Wiktor Appelqvistin ja Erik Samuel johansonin, tänne Suomeen. jotka vähässä aikaa, uhrasivat itsensä meille, uskollisesti ja toimellisesti ja väsymättä ahkeralla huolella, tekivät raskasta ja painavaa Herran työtä, meidän autuutuksemme. Monta sataa sielua tuli kiittämään Herraa jeesusta; että tuli johtatetuksi pois, siitä hirmuisesta eksytyksen pimeydestä, jossa olisi joutunu ijankaikkisiin Helvetin vaivoihin, vaan suuressa armossaan ja laupeudessaan, korjasi ja saatti meitä rauhaan ja lepoon, se suuri Israelin jumala johtatti meitä oikiaan Kristuksen seurakuntaan. ja te rakkaat veljet Appelqvist ja Wettäsjärvi, avasitte meidän ymmärryksemme Raamattuun jälkeen, sen oikian Äitin, se on, Esikoisten seurakunnan, jossa nyt saamme nauttia kaikkea jumalan Huoneen runsaita tavaroita ja hengittää, yhtä raitista armon ilmaa teidän kanssanne Esikoisten seurakunnan helmassa ja hengen yhteydessä. Waan se suuri rakkauden ikävä kaipaus, joka syttyi palamaan, niin voimallisesti teidän peräänne että itkun ja ilon kyyneleet, on vuotanu monen satain silmistä. Se tuntuu niin suuri tyhjyys ja orpous saavuttavan kun ej ole niin ymmärtäväistä ja taitavaa Herran huoneen rakentajaa, meillä täällä Tampereella. ja niinkuin sen näittä, kuinka täällä suomessakin on eloa paljon, vaan uskollisia työn tekiötä on vähän. Sentähden tarvitsemme rukoilla elon Herraa, että hän lähettäsi uskollisia työn tekiötä hänen eloonsa, ja antaisi voimaa ja viisautta ja pitkämielisyyttä ja kärsivällisyyttä niille harvoille Sionin muurin rakentajille ja heikkoin karitsain kaitsijoille ja nälkäisten lampaain ruokkijoille. Sillä ej vihollinen lakkaa väijymästä, vielä niitäkään sieluja, joita on suurella vaivalla, saadettu tähän ihmeelliseen valkeuteen ja kalliiseen armon omistamiseen. Waan niin kuin se nyt tie aukeni sinne, josta avun saimme, niin nyt osaamme sieltä apua pyytää, ja sen me uskomme, täytellisesti sieltä teiltä edeskin päin saavamme — Niinkuin sen rakkaat ja kalliit veljet näitä [näitte], kaikissa niissä paikoissa, joissa kävittä, että vihollinen oli kaikki voimansa pannut teitä ja meitä vastaan, niin se oli kuin oljet ja heinät pallaa tulella, niin Suomen vanhimpain saarnaajain työ meni hukkaan ja itse luistivat pakoon kuin hävyttömät Koirat, ja olivat vihaiset kuin Kyykäärmeet, ja se tuli selkiästi nähtäväksi väärän opin kauhistus ja ne hirmuiset valheet vanhuksia ja Esikoisten seurakuntaa vastaan, ja heidän koko elämänsä osoitti lihallista vapautta. Waan kuinka

paljon oli petoilta raateltuja ja ryöväreiltä haavoidettuja, jotka tuli majaan saatetuksi, ja se on aivan varma, että majassa korjataan ja hoitetaan.

Se on ikävä, kuin kuulee ja näkee, kuinka paljon on vielä suomen maassa, niitä totisia sieluja, jotka vietteliöiltä vieteltynä, tietämättömyytessään niin raskaasti huutavat ja rukoilevat yötä ja päivää jumalan tykö apua, jotka ei ymmärrä oikiasta paikasta apua ja neuvoa hakea ja pyytää, Waan sen uskomme että niin kuin Herra on hyvän työnsä alkanut, niin Hän sen myöskin voipii päättää. On se niin korkia ja kallis että meille on tämä autuus tapahtunut, näillä viimeisillä lopun päivillä, jolloinka kiireesti etsitään viimeisiä valituita Itästä, Lännestä, Etelästä ja Pohjoisesta, ja kaikki ajan merkit osoittaa loppua ja Ihmisen pojan tulemista, pitämään tuomiota hyvään ja pahain kansa ja saamaan kukin sen jälkeen kuin on tehny, olkoon se hyvää eli pahaa. Waan se on kuitenkin, suuri lohtutus ja autuus meillä, jota emme ansainneet olisi, että pääsimme kaikista kurjimmat ja huonoimmat ja kaikilta ylön katsotuimmat, pilkatut ja häväistyt ja alas painetut köyhät ja halvimmat jotka olemma tulleet kaiken mailman sonta tunkioksi, on se kuitenkin ihmeellistä, joka menee yli luonnon ja ymmärryksen, että me kaikista suurimmat syntiset, syntisten ihmisten luotuin joukosta olemme tulleet tähän ihmeelliseen valkeuteen, joka paistaa kirkkaasti, meidän omaan tuntoomme, Jumalan kasvoista; että saamme ja ymmärrämme tunnustaa kaikki syntimme ja rukoilla anteeksi toinen toisiltamme ja anteeksi antaa toinen toisillemme jeesuksen nimessä ja veressä ja tästä syttyy niin suuri rakkauten tuli, toinen toisiamme vastaan ja jumala rakas isämme näkyy laupiaaksi ja Herran jeesuksen kärsiminen ja kuolema ja se raskas rankaistus synteimme tähden muuttuu elämäksi[,] saamme hyvän oman tunnon ja voiman syntiä vastaan entisistä tottuutta tekemään ja eteen tulevia kuolettamaan, ja ylös nousemisen voimaa uskon kautta kirkastaa meille elävän Herramme jeesuksen veriset haavat, jossa meillä on rauha ja lepo ja niin paljon jumalan hyvyttä ja sitä suurta autuutta ettei voi ulostulkita, kun totutessa sa[a]mme jo täällä nauttia ja hetken perästä, pääsemme pois täältä itkun korvesta ja kyynelten maasta, ja saamme vajellus sauvan laskea kuoleman virran rannalle. ja niin pääsemme ijankaikkisesti yhteen ääneen veisaamaan voiton virttä amenta ja hallelujaa jumalalle ja tapetulle Karitsalle, joka voitto kunnian toi itse kauttansa, meille, joka meitä rakasti ja on meitä verellänsä meidän synneistämme pesnyt, ja teki meidän Kuninkaaksi ja papiksi jumalan ja hänen Isänsä edessä: Hänelle olkoon kunnia ja valta ijankaikkisesta ijankaikkiseen amen. — Ja Jumala rakas Taivaallinen isämme, antakoon teille kaikille terveyttä, sekä sielun että ruummiin puolesta ja palkitkoon kaikki teidän vaivanne, ja siunatkoon kaikki teidän työnne ja toimenne ja koko elämänne, tämän vaivaloisen ja katoovaisen pahan maailman matkan päähän asti. Kaikki te Kota lappalaiset ja kaikki te lapin kristityt rakkaat veljet ja sisaret, vanhat ja nuoret, sekä saarnaavaiset miehet, että palvelevaiset vaimot, te jotka olette koko elämänne ajan, kun rauhan tielle jalkanne astuitta: Te olette uhranneet ja panneet kaikki teidän ruummiinne ja sielunne voiman, te jotka olette uhranneet: aikanne, tavaranne, murheenne itkunne ja vaivanne, säästämättä ruokaanne raha[a]nne ruumistanne ja hengeänne, te jotka olette yöllä ja päivällä rukoilleet Taiva[a]llista Isääm[m]e ja valvoneet ja tutkineet ja väsyksiin asti monta kymmentä vuotta työtä tehneet, meidän

sielumme autuuden päälle. Tätä ej voi meidän kuolevaisella suullamme niin kiittää teitä kuin tulisi, Tämän suuren asian ja työnne edestä jota olette meille tehneet. Me kaikki sanomme tuhansia kiitoksia ja Herra Israaelin Jumala, ja Jaakopin jumala ja Abrahamin Jumala ja sinun poikasi Herramme Jeesus. Sinä voit ja kaikki palkitset, meidän, edestämme, sinä joka olet meille kurjille ja onnettomille, tämän autuuden sanan ja neuvon lähettäny näitten heikoin välikappaltesi kautta. me jotka olisimme ijankaikkisesti pitäny helvetin vaivoissa huutaa ja olet kuitenkin armahtanu ja temmannu niinkuin Kekäleet tulesta ja ottanu kaiken rankaistuksesi meidän päältämme pois, ja olet siunannu meitä ijankaikkisesti autuaaksi. Waan niinkuin meidän pitää täällä olla, niin kolmi yhteinen jumala antaisi teille ja meille sanansa oven avoi olla ja antaisi teille ja meille voimaa ja viisautta ymmärtämään ja käsittämään kaikissa asioissa mikä hyvä ja odollinen ja täytellinen tahtosi olisi että pitkämielisyytessä ja kärsivällisyytessä jaksaisimme urhoollisesti sotia ja voittaa kaikkia vihollisen voimaa vastaan. Ja niinkuin te neuvoneet ja opettaneet olette meitä kaikkia ja kaikissa asioissa, niin me tahtomme olla kuuliaiset kuolemaan asti, ja pitää hengen yhteyttä rauhan ja rakkauden siteen kautta. Niinkuin Purnu vanhuus vainaja neuvoi kirjassaan: Että syntein anteeksi anominen ja antaminen on kaiken riitan loppu ja niin se totellakin on. — ja niinkuin teitän läsnä ollessanne, otamme teitä ympäri kaulan ja rukoillemme vielä kaikki syntimme, erinomattain: tuo vähä uskoisuus ja hitaus hyviin töihin ja arkuus ja orjuus puhumaan totuutta vastustajille ja kaikkea hitautta ja voimattomuutta, astumisessa särjettyin paikkain päälle ja Wiini mäen aitan rakentamiseen ja kaikkea valvomattomuutta poisottamattoman turmeluksen pahoja yrityksiä jotka aivan väkisin tahtoisi vangita uuden Ihmisen ja monilla vehkeillä ryöstää oman tunnon rauhaa, näitä ja muita kaikkia rukoilemme anteeksi Teiltä ja sen me uskomme, että te annatte anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja veressä, ja niin mekin kaikessa huonoutessamme ja ymmärtämättömyytessä rohkenemme teille saarnata ja todistaa kaikki synnit anteeksi Herran Jeesuksen nimessä ja kalliissa ulos vuotaneessa veressä, joka on ensikerran alkanu vuotaa kun hän antoi itsensä ympäri leikata kahteksantena päivänä ja astui lain liittoon, että hän ne lunastais jotka lain alla ovat. Alensi itsensä, otti orjan muoton päällensä, oli kuuliainen kuolemaan asti ja ristin kuolemaan sa[a]kka. Paljon on verta vuotanu, lunastus hinnaksemme ja se on tosi että esikoisten seurakunnassa palveliat saarnaa täytellisen Lain ja evangeliumin, se on parannuksen ja syntein anteeksi antamisen täytellisesti kaksi Teräisen Jumalan sanan voimalla ja vallalla. Ja ej nyt muuta kuin jäämme Herran haltuun annettunna, ja rukoilkaa edestämme. Tätä pyytämme kaikki yhteisesti teitän heikot ja paljon puuttuvaliset, Tampereen veljet ja sisaret, vaivassa ja valtakunnassa. Ja antakaa anteeksi minulle tämä paljon puuttuvainen Kirje jonka olen kirjoittannu. Kaikista vähin veljenne.

A. Härmä

Pyydän kirjoittamaan vastauksen.